

Elsőre kiábrándító szöveg. Mert mi volt Jézus jó híre? Mit ismert fel a Jordánban alámerítések? Azt, hogy Istenben csak jóság van! Ő nem büntető Isten. Nem hiszem el, hogy ez a Jézus mondta, hogy „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözü, aki nem hisz, az elkárhozik”. Megnéztem egy másik fordításban: „*Aki bízik [Istenben], és [mégis] alámerítették, azt [Isten] meg fogja menteni, aki nem bízik [Istenben], azt [Isten] el fogja ítélni.*” Ez már jobban hangzik, de mit is jelent pontosan? Hogyan lehet megfejteni a kétezer évvel ezelőtti arámi szavak mai magyar jelentését? Hiszen a szavak értelme is változik; itt pedig a szóban elhangzottakat több száz évvel utána, többféle változatból kiválogatva rögzítették görög nyelven, és csak később fordították a helyi nyelvekre.

A mondat *három kulcsszava* a kétféle fordítás szerint: hinni – Istenben bízni, megkeresztelkedni – alámeríteni, elkárhozni – elítélni.

Hinni: Jézusnál mást jelentett, mint az egyházi vagy a mai köznyelvben. Ma leginkább úgy fordíthatnánk, hogy *Istenben legvégsőkéig bízni*.

Megkeresztelkedés-alámerítés: Jézus a szerető Isten képének elfogadását, a szív megtérését kívánja! Ezt semmiféle „ritussal” nem lehet kiváltani! „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot” (Mt 9,13). Gromon András görög eredetihez visszanyúló értelmezése szerint Jézus esetében az idézett „megkeresztelkedés” szó a *szenvedésbe alámerítést* jelenti.

Elkárhozás-elítélni: Jézus nem hirdetett semmiféle végleges elkárhozást olyan értelemben, hogy az ember elveszítené a megtérés és ezzel az üdvözülés lehetőségét. Ha a fenti alámerítés hiánya elkárhozással járna, Isten maga mondana le a mai világ lélekszámának (7-8 milliárd) túlnyomó többségéről. Az Istenben nem bízókat („nem-hívőket”) nem Isten ítéli el, az illetők maguk zárják ki magukat a megbocsátásból. Miként a szent Lélek elleni bűn, az „örök vétek foglyai” is azok, akik „gyalázzák a szent Lelket”. (*Aki csak Jézust vagy más embertársát utasítja el, annak meg lehet bocsátani, aki azonban a szent Lelket, a Teremtő jóságát, egyetemes irgalmát, az magát a megbocsátást, az irgalmat utasítja el magától.*) Amíg így élnek, nincs számukra bocsánat, még Isten sem képes felmenteni őket. Nekik kell megérniük és megváltozniuk.

Tehát ha bízunk Istenben, akár a szenvedésbe alámerülésig igyekszünk az Ő útján járni és elfogadjuk irgalmas jóságát, akkor csodákra leszünk képesek, mert Isten velünk lesz!

Bajnok László, Budapest